

Tâm tình nhân Mùa Lễ Tạ Ơn 2015

Bài Ghi ngắn của Đoàn Thanh Liêm

* * *

Vào dịp Lễ Thanksgiving năm 1960, mấy sinh viên du học tại Washington DC chúng tôi được một gia đình người Mỹ đón về nhà riêng tại một thành phố kế cận trong tiểu bang Virginia. Bà chủ nhà là một giáo sư về âm nhạc, nên có mời thêm cả vài môn sinh nữa để cùng tham dự buổi Họp Mặt Gia Đình thân mật với chúng tôi là những sinh viên ngoại quốc. Đầu tiên, chúng tôi được chở đến dự Thánh Lễ trong một nhà thờ Tin Lành. Sau đó, thì đến nhà gia chủ để dùng cơm trưa với toàn thể gia đình. Bữa ăn khá thịnh soạn đặc biệt với món gà tây đút lò (roasted turkey) truyền thống mà tôi được thưởng thức lần đầu tiên trong đời.

Đến nay, thì đã trên 55 năm tôi vẫn còn nhớ đến cái ngày Lễ Tạ Ơn đó trên đất Mỹ với ấn tượng thật sáng khoái an tâm trong bầu không khí ấm cúng của gia đình giữa lúc luồng gió lạnh đã thật sự bao phủ khắp vùng Bắc Mỹ. Xin được ghi thêm lần nữa lời cảm ơn đến với gia đình bà giáo sư đã mở rộng vòng tay đón tiếp anh em chúng tôi bữa đó.

Năm 2015 này, tôi muốn ghi lại một vài dòng để bày tỏ lòng biết ơn đối với tất cả những ai đã góp phần giúp cho tôi có được một cuộc sống tốt đẹp an lành viên mãn. Trước hết, tôi xin mượn một câu trong bài hát rất thông dụng của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn để nói lên tâm sự đó như sau:

“Dù đến rồi đi, tôi cũng xin tạ ơn người

Tạ ơn đời, tạ ơn ai đã cho tôi

Tình sáng ngời như sao xuống từ trời”

1 - Cũng như mọi người, trước tiên tôi phải biết ơn cha mẹ, ông bà tổ tiên trong dòng họ nội ngoại của mình - vì nhờ có các ngài mà tôi mới có được một danh tính, một nhân cách, một danh dự, một chỗ đứng vững vàng trong xã hội ngày nay. Tôi thật sự có niềm tự hào với cái truyền thống lương hảo và nhân ái mà các bậc tiền nhân của gia tộc đã truyền lại cho thế hệ ngày nay của anh chị em trong gia đình chúng tôi.

2 - Tiếp theo, tôi phải biết ơn Đất nước và Dân tộc Việt nam – vì Đất nước đã nuôi nấng và cung ứng cho tôi mọi thứ như trường học từ các lớp sơ cấp, tiểu học, trung học đến đại học – nhờ đó mà tôi tiếp nhận được một hành trang kiến thức tiến bộ cần thiết để vào đời. Dân tộc Việt nam cũng trao cho tôi cả ngôn ngữ tiếng Việt, kho tàng văn hóa đạo đức tinh thần thật quý báu mà được tích lũy từ bao nhiêu thế hệ trước đây của cha ông chúng ta. Nhờ vậy

mà tôi mới có được “một căn tính đặc thù Việt nam” (Vietnamese Identity) - khác hẳn với đặc tính của người Tàu, Nhật hay Pháp là những dân tộc đã từng xâm chiếm đô hộ nước Việt nam từ bao nhiêu năm xưa.

3 - Và sau cùng tôi cũng phải biết ơn Đất nước và Dân tộc Mỹ vì đã mở rộng vòng tay đón nhận gia đình chúng tôi đến định cư tỵ nạn tại xứ này - hầu tránh thoát được chế độ độc tài tàn bạo của đảng cộng sản vốn đã và còn đang hoành hành trên đất nước Việt nam chúng tôi. Đặc biệt là lớp cháu nội ngoại của chúng tôi được sinh trưởng trên đất Mỹ, thì các cháu đã được thụ hưởng bao nhiêu điều tốt lành từ giáo dục chuyên môn đến cơ hội thuận lợi về an sinh xã hội, về công ăn việc làm vững chắc v.v...

Trường hợp của bản thân tôi hiện nay cũng y hệt như 2 triệu người Việt nam khác hiện đang được sinh sống an lành trên “quê hương đất nước của những con người tự do và can đảm này”. Như được diễn tả thật chính xác trong đoạn cuối của bài quốc ca Hoa Kỳ là: “The Land of the Free and the Home of the Brave” vậy.

Once again, Thank You Vietnam

Thank You America.

Westminster California, November 2015

Đoàn Thanh Liêm